

TOM
CHALUPA

LESVÍL

The image features a dark, circular, abstract composition centered on a white background. The composition is filled with splatters, ink-like textures, and a dense network of thin, dark, root-like or branch-like structures extending from the bottom. The overall effect is one of organic, chaotic growth. The text is overlaid on this dark area in a clean, white, serif font.

TOM
CHALUPA
LES VÍL

Na knize Les víl spolupracovali:

Obálka a elektronické formáty: © Zuzi Maat

Redakce a korektury: Marcela Fischerová

Autor: © Tom Chalupa

Vydal: © Tom Chalupa (www.tomchalupa.cz)

Elektronické vydání první, červen 2022

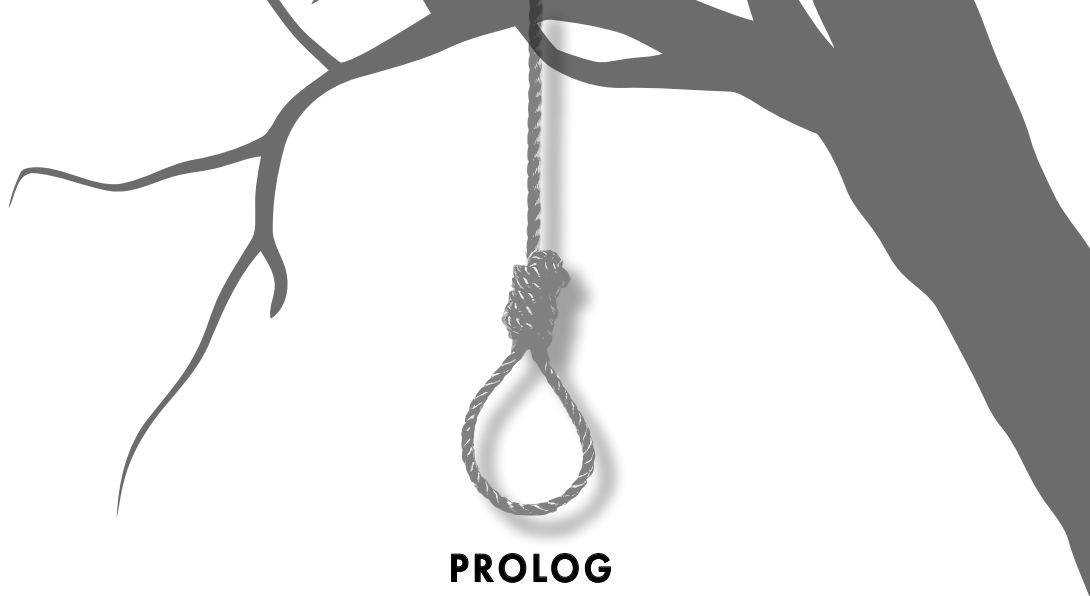
ISBN: 978-80-908632-1-7 ePub

ISBN: 978-80-908632-2-4 mobi

ISBN: 978-80-908632-0-0 pdf

Věnováno M+M+R a úžasné Ariel

PROLOG

Sto kroků a konečně zvolní chůzi, zhluboka se nadechne. Hnusný jehličnatý les utne jas. Znechuceně pohlížel na chaos houštin, ztrouchnivělé větve ležící bez ladu a skladu, odporné, seschlé smrky – žádný řád. Snad cestou nepotká *Osud*. Boris, drtič hlavy, mu dal za pravdu, když o tom parchantovi vyprávěl. V dětství kamarád, bratr, soused, a dnes... Boris tvrdí, že pomůže jen změna prostředí. Vystoupit z hořícího kruhu. Ne! Vyskočit! Pomalé vystoupení by znamenalo možné popálení, zhoršení současného rozpoložení... Vysvobození je na dohled, kýžená plně odpočatá probouzení, život bez nočních mūr, nepopsaný bělostný pergamen.

Zastavil. Hluboce se nadechl. Zrakem bloudil po nesmírné nádheře. Temnotu vystřídala stříbrošedá záře kmenů mladých habrů, rozvinuté lístky připomínaly čistě zelenou barvu života. Nesmírně uklidňující část lesa, lék na raněnou duši, jediné místo, kde nabrat sílu jít dál, přečkat období do úniku z vězení. Má na výběr? Skoro všichni v něm vidí magora, debílka, honibrka. Tak mu ostatně říkají: *Honibrk*. Vůbec nemají páru, jak to tenkrát proběhlo. Dokonce ani Kyklop jedinému synu nevěří. *Osud* všechno narafičil, ona ho ze strachu poslechla. Určitě ji donutil... Každý se v té díře *Osudu* bojí, plazí se před ním, a zároveň hajzla nenávidí.

Osud našťestí padne do vzpomínek bez návratů. Dočká se, nikdy jej nenajdou, nikdo toho magora, debilka, pitomce, hňupa, moulu, úchyláka nevyčuchá. Zmizí jako jinovatka, vztyčí hlavu, ukončí plížení přes prdel světa v předklonu, do nejhlubší studny padne bolestné absorbování posměchu.

Vykročil, plně vychutnával nadpozemskou nádheru, dokonalý řád. Rovné habry, vysázené jako podle pravítka, tvořily obrazce, vojsko v pozoru, ukrývaly se za sebe, aby následně znovu vykoukly. Neskutečná záře rozehrála divadelní představení. Architekt lesní fantazie určitě věděl, jakou krásu průchozí v budoucnu spatří. Vláša po dešti nutila do plic nasávat lahodný vzdoušek. Vysvitnout slunce, tak vykouzlí božskou podívanou. Nejraději by lehl do medvědího česneku, bez mrkání pronikal ku mrakům, minulost hodil na čas za hlavu a snil... Navrátil by se ke zrodu, vyměnil *Kyklopa* za upřímně milující matku, obklopen partou pohodových dětiček, všichni si v poklidu hrají. Nádherná dívka, již pojímá za manželku, jedno dítě, druhé. *Osud* zakuklen v pevných pavučinách nevědomí...

Pocuchané nervy zaznamenaly nepatřičnost. Něco je jinak. Co? Zrakem se vrátil. Vpravo od lesní cesty. Spatřil cípek odstínu modré, jakou nosívá *Osud*, snad ji ze sebe nikdy nesundá. On nemá právo na nebeskou modř, antikristu patří čern havrana, barva pekla, očiště, věčného zatracení...! Udělal dvacet bojácných kroků. Vyčuhující nezvyklost byla strnulá, jako by srostla s okolní nádherou. Nepatří sem! Kazí místečko nádechů odvahy! Rozeznal z modří trčící šed', avšak odlišný odstín od nádherných kmenů habrů. Tělem mu projela mrazivá vlna, i když déšť příjemné teplo červnového dne dolů nesrazil. Pocítil naježené chlupy na ruce. Má jít dál? Nebo utéct? Prvotní vjem ho děsil, ovšem musí překonat strach. Boris nesmí při sezení zase vzdychnout zklamáním. Vyslal otázky k zeleni v mladých korunách. Vystrašeně polkl. Nesměle vykročil.

Muž v podobné chvíli zachová chladnou hlavu. Procedí jemu

zakázané slovo, následně jedná jako chlap. Potomek Kyklopa? Vždyť jej ostatní obyvatelé prdele na konci světa mají za bojácnou holčičku. Ocásek *Osudu*, ten skrčený, mlčky snášející veškeré ponížení a hanbu... Stačil letmý pohled k zemi, na hromadu modří, rudého děsu a barvu vyprcháání. Hnus narušující božské okolí. Obraz mu známý, dokonale přesný, často vplouvající do hlavy. Boris ho upokojuje, že o nic nejde, že až vystoupí z hořícího kruhu, tak apokalyptické sny zmizí. Ovšem pro něj překrásné představy...

Nenalezl v sobě závan muže. Ohnul se do předklonu, k zemi zamířila nechutná večere od Kyklopa. Žádný výkřik, zaklení k dodání odvahy, náznak praktického myšlení. Následovalo protočení očí a alibisticky padl vedle děsu. Boris jej nepochválí...

OBJEV KONCE SVĚTA

„Kde to do prdele je?“ zavrčel pošesté kapitán Adam Hojda. Dnešní obličej prozrazoval neurotika, neklidné ruce dojem jen utvrzovaly. Kolečkem na hlavě směle konkuroval biskupům ve středověku, slovníkem nikoliv. Zavalitější postavu zdobily uhrančivé oči barvy smaragdů vhodné pro filmaře, zbytek tváře katalpuloval člena mordparty maximálně k ochotníkům.

Od volantu se ozvalo: „Podívej se konečně do mapy, ať tam trefíme.“ Kapitán David Kabát, hezčí z dvojky, která k sobě pasovala jako oheň a voda. Vysoký, štíhlý, s bujnou nahnědlou kšticí, tvář příjemná, vždy hladce oholen. Jedině dva rozvody a alimenty kazily kádrový profil, i když pět let po revoluci snad na osobní škráloupy nadřízení přestali brát ohled.

„Neúkoluj, hňupe,“ štěkl Hojda a poškrábal se ve zbytcích vlasů.

Červený sršeň, fungl nový favorit, zajel ke krajnici a zastavil. Kabát se natáhl do příhrádky pro autoatlas.

Kabinku, jež se vzpamatovávala z další nálože cigaretového kouře, zaplnil škodolibý smích. „Základem je znát rajón.“

K rýpalovi doputoval hluboký nádech, snižující adrenalin řidiče. „Když tak znáš ten náš rajón, tak bys mohl navigovat.“

„Ty sedíš za volantem,“ padlo bleskově, „tebe starej určil hlavou pomazanou.“

„Ty mi máš být po ruce,“ upozornil Kabát při listování a hledání konce světa, kam mířili.

„Tobě tak akorát dám po tlamě, hajzle,“ vycedil Hojda a sevřel pravačku v pěst.

„Klidně půjdu na detektor lži, abys konečně uvěřil, že jsem s tvou starou nic neměl,“ bránil se. Proklínal ranní poradu, kde se na něj parták vrhl, a následný náčelníkův škodolibý smích, když k vyšetření údajné vraždy spojil dva nesmiřitelné kohouty.

*

Kabát by nejraději pokračoval po asfaltce, avšak mladý policajt v uniformě sen zničil a rukou ukázal k blátivé polňačce, půlící louku a mizící v jehličnatém lese.

Kapitán Hojda stáhl okýnko, zachrchlal, nálož odeslal metr od navigátora a povýšeně řekl: „Je tam už balzamovač?“

„Jaký balzamovač?“

„Kdes přišel k uniformě? Ježíšek byl štedrej?“ nadnesl Hojda ironicky a ve tváři rozehrál škleb.

Kapitán Kabát rudnoucí obličej vysvobodil. „Strážníku, je na místě činu už soudní lékař?“

„Jo tak. Ten projel už před půlhodinou.“

Hojda zavrčel: „Proč nepřijet poslední? Někdo musí konečně vystřídat soudňáře a být na místě činu poslední.“

„Auto je v záběhu, nemůžu ho honit.“

„Do prdele, je snad tvoje vlastní? My honíme vrahy. Za to nám taky dávaj tu směšnou almužnu. Za šetření posranýho služebního fára ti nikdo nedá ani korunu. Čas hraje pro vraha...“

*

Místo činu v čarokrásné části lesa. Soudní lékař, doktor Nesvadba, svobodný šedesátník, gesty a chůzí připomínající hvězdy stříbrného

plátna, zblízka pozoroval neobvyklou podivnost narušující hebkost okolí. Pod nosem měl rozetřenou mast, avšak ne kvůli hnilobnému procesu, jenž u nebožtíka dosud nepropukl.

„To budou oni!“ hlasitě zvolal silně obézní strážník, který využíval k pohodlnému opření bok služebního žigulíku, bílo-žlutého tygra, archaickou vzpomínku.

Doktor Nesvadba z podřepu vstal, uhladil hřbetem ruky ochranný oblek a pohlédl k lesní cestě, kudy kráčela dvojice živě gestikulujících mužů.

„Vážení kriminalisté,“ křikl, „pokochali jste se plně nádherou zdejšího lesa? Nasáli jste dostatečné množství čerstvého vzduchu do vašich těžce zkoušených plic?“

Dvě nedokouřené cigarety zamířily k blátivé cestě. Hojda cosi zabrblal sám pro sebe, načez prořízl klid dopoledního lesa. „Ten kretén zabořil auto do bahna! Kilák a půl se brodíme tady tím sajrajtem!“ Zachrchlal a mokru plivancem poděkoval.

Kabát snad slova kolegy do uší nevypustil. Na vzdálenost padesát metrů k soudňari položil tradiční dotaz: „Zdravím, doktore, jste hotový?“ Poté si tedy vzpomněl na zmatené hlášení operačního a doplnil: „Jedná se opravdu o vraždu?“

Doktor Nesvadba počkal, až se dvojice dopotácí a doklouzá blíže k místu činu. Vydatně nasál vláhou obohacené přírodní aroma a rozvážně sdělil: „Domnívám se, že ano. Tělo patří muži, jenž byl patrně usmrcen ranou ostrým předmětem do hlavy.“

„Jak patrně?“ podivil se Hojda. „Vždyť mu ta sekera trčí z palice.“ Ze dvou kroků pozoroval nehybné tělo v modré kombinéze, nášivky na hrudi prozrazovaly, čím se nebožtík živil nebo ve volném čase bavil.

Soudní lékař použil roky prověřené a oblíbené: „Před pitvou nikdy nečiním definitivní závěry.“ Po chvilkovém odmlčení začal objasňovat: „Předpokládám, že oběť vraha znala. Smrtný úder byl veden značnou silou čelem k oběti. Ruce nenesou žádné známky poranění vražednou zbraní, takže oběť se nestačila instinktivně

krýt.“ Poklekl k modré hromadě a ukazováčkem prozrazoval další detaily. „Všimněte si, pánové, že ostří se zastavilo v půlce nosu. Vrah vyvinul opravdu značnou sílu. Zda byl vyšší, nižší, nebo snad stejné výšky jako oběť...“, rozhlédl se po okolí „... netroufám si odhadnout, poněvadž terén zde není rovný. Sama oběť leží v prohlubni od kol lesní techniky. Jsem si ovšem jistý, že se jedná o místo činu. Tělo nebylo k místu nálezu dovedeno. Krev ulpěla pouze v bezprostřední blízkosti nálezu.“

Kabát kývl hlavou na šéfa techniků. „Můžu bez hábitu?“ Po odsouhlasení přesunul bahnitě koule na nohou na krok k mrtvole.

Nabručený Hojda pokrčil nos: „Co to tady tak smrdí?“

Soudní lékař postupně ukázal na tři viníky. „Jedna vyvržená nevolnost patří mladé ženě, která tělo objevila, druhá tomu mladšímu strážníkovi.“ Ruku nasměroval k zelené uniformě korespondující s barvou obličeje a doplnil: „Třetí ulpělé zvratky mohou být vraha.“

„Ještěže byli ohleduplní a šavlí nepokropili mrtvolu,“ vzdychl Hojda a zavrtěl hlavou. Zadíval se na nehybné tělo. Vzápětí porušil poklid šumu habrů. „Víme, o koho jde, má ten na zemi jméno?“

Od boku hlídkového vozu se odlepil otlý strážník. Kupodivu laskavým hlasem ozřejmil: „Asi je to Mojmír Kežmar z Křívova.“

„To je jak nějaký šlechtický jméno,“ odhadl kapitán Hojda. „Asi je to von, nebo určitě je to von?“

Otlý strážník se mohutně nadechl, vypadalo to, že snad pronese plamenný projev politika, jenž láká voliče, avšak překvapivě promluvil k věci. „To se těžko pozná. Hlavu má pomalu rozpůlenou. Kežmara znám, párkrát jsem v křívovské hospodě řešil jeho incident s místními, ale...“

Kabát doplnil: „Jistotu nemáte?“

„Přesně.“ Mohutná tlapa zamířila skrz sklo bílo-žlutého tygra. „Tady paní, která mrtvolu našla, bydlí v Křívově. Ta by mohla.“

Vysoký elegán, dnes notně poznamenaný bahnitým terénem, odkráčel za svědkyní. Natáhl ruku ke dvířkám žigulíku. Dolehlo k němu:

„S těma zaprasenýma botama mně tam nelezte. Předevčírem mladej vnitřek pulíroval.“

Kabát poslechl. Otevřel nitro vozu, nasměroval k poskakujícím ramenům uctivý pozdrav, upokojující slova a opatrně usedl, ušpiněné nohy nechal trčet předpisově ven.

Hojda sledoval kolegu ostřížím zrakem a vycedil nenávistné: „Kurevník.“ Obrátil zasmušilou tvář k soudnímu lékaři a rutinně se zeptal: „Doba smrti?“

„Vcelku jednoduché. Počasí je dnes naším přítelem.“ Pravačkou zakuklenec máchl k podrážce boty u skrčené nohy nebožtíka. „Určitě si všimnete, kapitáne, že na vzorku obuvi není žádný nános, jenž by tam dozajista ulpěl, kdyby zavražděný putoval lesem za deště. Podrážku kryje nohavice druhé nohy. Když zjistíte, kdy zde včera odpoledne začalo pršet, tak máte nejzazší čas doby úmrtí. Dva týdny předtím nepadla kapka. Nejdříve, podle rigor mortis, odhaduji zatnutí sekery na třetí hodinu odpolední včerejšího dne.“ Doktor se narovnal, pomocí vnějšího zápěstí se podrbal na čele. „Ještě učiním jeden pokus.“ Sundal rukavice, hrábl do své letité tašky k ohledání na místě činu, vytáhl papírový sáček a vylovil z něho pravou ostravskou klobásu. S dobrotou zamířil k děsivé hlavě, kterou vedví půlila zaťatá sekera. Hojda třeštil oči, avšak tušil, co přijde, svérázného soudňáře znal roky. Doktor vyčínajícího ostří u nosu mrtvoly využil k rozříznutí špičky uzeniny způsobem, jakým člověk chystá špekáček na táborák. Zhodnotil: „Ostrá, opravdu velice ostrá.“ Ruku s klobásou nasměroval k bledšímu kriminalistovi. „Dáte si, kapitáne?“

„Běž do prdele, doktore. Seš fakt magor.“

Habrovou nádheru zaplnil zdravý smích. Soudňář z kapsičky tašky vylovil nožik, rozevřel ho, špičku klobásy odřízl a do zbytku se s chutí zakousl. Hojda k odvážlivci vrhl tvář znechucení a radši odešel k otlému strážníkovi. Mimo pozornost zůstával snad hajný, trpělivě sedící v zabahněném gazíku. Mladý strážník, jenž stál od mrtvoly dostatečně daleko, šel po představení soudního

lékaře znovu do předklonu a věnoval mile zelenému medvědímu česneku zbytek snídaně.

Hojda jeho snažení doprovodil posměškem: „Nechceš se vrátit k mamince, aby tě přebalila?“

*

Zadní sedačka hlídkového vozu. Kapitán Kabát se na nálezkyni těla chápavě zadíval. „Jak vám mám říkat? Slečno, nebo snad mladá paní?“ optal se hebkým hlasem.

Nadmíru rozrušená, skleslá drobná blondýnečka pohlédla na kriminalistu bolestnými, usazenými očima. Rychlé nádechy a výdechy přerušila slovy: „Paní Kuběnová. Tři roky jsem vdaná.“

Ruka podpory něžně hladila hromádku neštěstí po předlok-tí, malíček se vždy při pohybu dolů zastavil o vcelku nevkusné hodinky s velkým ciferníkem a růžovým řemínkem. Žena měla na sobě lehké tričko barvy rozkvetlé pampelišky, riflovou sukýnku končící vysoko nad koleny, na nohou obyčejné bílo-červené tenisky.

Kabát zahájil koloběh otázek. „Šla jste se projít? Chodíte tudy často?“ Schválně zvolil první dotaz mimo meritum zájmu.

Mladá žena, připomínající spíše maturantku, prsty pravé ruky odsunula vlasy spadané do očí a upřela zrak na muže, který jí poskytoval potřebné bezpečí. Souhlasně kývla, posmrknutím uvolnila drobný nosík a sladce odpověděla: „Někdy do lesa zajdu na procházku. Když mám víc času, tak i sem. Je to tady krásný... Do dnešního dne bylo.“ Znovu jí ramena nadskakovala pláčem.

„To máte pravdu. Nepamatuji si, kdy naposled jsem viděl v lese hezčí místo. Máte štěstí, že bydlíte od takové nádhery kousek. Narodila jste se v Křívově, nebo jste se do vesnice přivdala?“

Příjemná řeč muže zákona paní Kuběnovou uklidňovala. Kapesníčkem si vysušila oči. „V Křívově jsem se narodila. Bydlím tam celý život.“

„Celých dvacet let?“

„Ach ne.“ Přes prožitý šok vykouzčila náznak úsměvu. „Šestadvacet let,“ upřesnila.

Kapitán Kabát flirtujícím tónem předstíral podivení. „Jestli vy mi náhodou nelžete, mladá paní. Tomu nemůžu uvěřit.“

Kabinu vozu zaplnilo nesmělé zachichotání, náznak uvolnění skličivosti svědkyně. „Děkuji za lichotku.“

„Váš manžel žárlí?“ vznesl Kabát zdánlivě nepochopitelnou otázku.

Následoval hluboký nádech. „Proč si to myslíte?“

„Slzy odkryly zamaskování mejkapem,“ prozradil a palcem jemně přešel přes okraj viditelné modřiny kolem oka.

Žena odvrátila tvář, sklopila hlavu.

*

Kapitán Hojda se otočil k otlému strážníkovi. „Ta ženská, co tělo našla, potvrdila, že jde o toho... Jak se jmenuje?“

„Mojmír Kežmar,“ osvěžil strážník paměť kriminalisty a doplnil: „Jo, říkala, že by to mohl být on. Podle těch nášivek. On tu kombinézu ze sebe snad nesundal. Taky si na ni pamatuju, když jsme řešili ty incidenty v křívovské hospodě.“

„Co všechno víte o tom Kežmarovi?“

„Prvně jsem na něj narazil, když mu bylo patnáct nebo snad šestnáct. Mladí kluci, vytáhli pionýry a rušili mši v kostele. Zadržovala přestavba, režim už nebyl tak tuhej, pánbíčkářům otrnulo a farář z vedlejší vesnice si u nás stěžoval. Kluci byli chytří. Jeden číhal, a když jsme se k vesnici blížili, tak ostatní varoval. Jenom jsme klukům domluvili, ať neblbnou, když v kostele probíhá mše.“ Strážník si kapesníkem otřel orosené čelo. Temné mraky propustily sluneční paprsky a teplota letěla nahoru. Mlžný oblak obklopil mladé habry a vykouznil tajemno.

„Poslechli?“ zajímalo Hojdu.

„No, jak se to vezme. Kolem kostela v době mše už nejezdili, ale jednoho dne k nám na okrasek dorazil rozružený farář,“ prozradil strážník a na chvíli propadl záchvatu smíchu. Po pohledu do kamenné tváře kriminalisty proměnil výraz obličeje a dokončil: „Ten farář si stěžoval, že se mu někdo vykadil na oltář, a jmenoval toho Kežmara. Ten se měl v tu dobu potloukat kolem kostela.“

„To myslíte vážně?“

„Smrtelně. Ten farář z toho dělal aféru, znesvěcení svatého místa a bůhvíco ještě. Mladýmu Kežmarovi jsme nic nedokázali, alibi mu dosvědčili rodiče a nějaký kamarád soused. Farář si na nás stěžoval, ale navrchu se tomu spíš zasmáli.“

Hojda vypálil další dotaz: „Ty incidenty v hospodě s místními?“

„Kežmar byl namyšlený frajer. Myslím, že v Křívově o něm neuslyšíte dobrý slovo. Rýpal do chlapů v hospodě, že když má chlap velký prachy a velký TO, tak má každou babu. Nadhazoval jim, že oni jsou chudáci, kteří můžou mít o ty jejich chudinky jenom strach, aby nešly za prachama. Místní se do něj kolikrát pustili, ale on se prát uměl. Dokonce jsme jednou v hospodě na zemi našli půlku utrženého ucha.“

„A je čistej?“

„Párkrát měl namále, ale všechno mu vždycky prošlo. Trestní oznámení podaný, za chvíli stažený.“ Otlý strážník si posunul čepici nad čelo, odfoukl vzhůru a navázal: „Byl to parchant. V hospodě se chlubil, že jede v černotě. Přes zelenou hranici prý převážel auta a dělal z nich zánovní. On ani neměl živnostňák. Tvrdil, že ho pořád živí rodiče, ale makal na autech.“ Náhle ztišil hlas: „Říká se, že nad ním někdo drží ochrannou ruku.“

„Kdo?“ vyhrkl nedočkavě Hojda.

Tvář otlého strážníka propadla do zasmušilosti, vystrčeným ukazováčkem zamířil k nebi a s důležitostí v očích pohyb prstu doprovázel.

„Okres?“ hádal Hojda. Upocenec zakroutil hlavou. „Kraj?“ Znovu stejný nesouhlas. „Až tam?“ padlo zděšeně.

Dveře od služebního žigulíku klaply. Vypadalo to, že kapitán Kabát si vyrazil s nálezkyní těla na zamilovanou procházku. Otlý strážník překvapením otevřel ústa. Nechápatě hleděl na ženu s perfektní postavou, zavěšenou do rámě kriminalisty.

Hojda nenávistně vycedil: „Kurevník si vede další oběť.“

*

Kráčeli pomalu, vlhkostí změkčilá země navozovala dojem koberce, občas pod nohama zapraskala větvička. Paní Kuběnová toho kapitánu Kabátovi mnoho řekla, svěřila se, ulevila napětí, ve kterém dlouho žila. Popsala trápení s neskutečně žárlivým manželem, potíže s tchyní a tchánem, s nimiž mladí manželé žijí v jednom domě. Vztah s vlastními rodiči na bodu mrazu, poněvadž manžela neschválili – nenávisť dvou rodin, linoucí se více generacemi. Stále bezdětná, což jí neurvalý muž i jeho rodiče vyčítají. Nečekaně odemkla třináctou komnatu.

„On mě vydíral,“ špitla se sklopenou hlavou.

„Manžel?“ zmateně se dotázal Kabát.

„Ne... Ten kdyby se to dozvěděl, tak mě zabije. Oba dva nás zabije.“ Rozplakala se.

Zastavili. Mladá paní Kuběnová skončila v objetí kriminalisty, něžná ruka ji hladila po zádech. Muž zákona konejšil: „Přť, u mě jste v bezpečí. Já nedovolím, aby vám někdo druhý ublížil.“

„On byl první,“ zavzlykala rozrušená mladá žena. „Nebyli jsme u toho sami... On mě před časem odchytl. Ukázal ty fotky.“

Kabát hádal: „Kežmar?“

Drobný nosík putoval dvakrát po hrudi podpory nahoru a dolů.

„Indiskrétní fotky?“

„Byl to neskutečněj hajzl. Řekl, že na mě dostal chuť. Musela jsem, když on...“ s hlasitým naříkáním vypadlo z blondýnky.

„Vy jste dnes za ním šla na domluvenou schůzku?“

„Ano. Někdy si na mě nevzpomněl měsíce, jindy třeba dvakrát

do měsíce.“ Slanost z očí paní Kuběnové absorbovalo namodralé tričko kapitána Kabáta. Přidala detaily: „Občas mi po tom... Dal mi jednu fotku. Byl prase... Víím, že jsem nebyla jediná.“

Kriminalistovi na čele naskočily vrásky. Nejistě se dotázal: „Další také nutil pomocí fotek?“

„Bylo nám čtrnáct patnáct. Jiní mladí v tom zapadákově nebyli. On tvrdil, že ty fotky spálil.“ Vzlykání nabralo na síle.

„Kde jste se spolu setkávali, když si na vás vzpomněl?“

Tvář, plná utrpení, se odlepila od hrudi Kabáta. Chvilíčku zamlženým zrakem prohledávala okolí. Nálezkyňě těla pevně sevřela mužskou dlaň. Odváděla ho k hranici nebesky krásné části lesa, k blízkým keřům.

*

„To odporný prase ji vede fakt vydrbat,“ šokovaně hlesl kapitán Hojda. Nevěřicně hleděl na nenáviděného kolegu, jak ruku v ruce kráčí z dohledu cizích očí.

„To je snacha známýho,“ přiznal otlý strážník. Mokrým kapesníkem rozmázl pot po čele.

„Hej, do hajzlu, co si myslíš, že děláš?“ křikl Hojda.

Doktor Nesvadba požádal: „Malinko piety by se slušelo pro nebožtíka.“

Kabát se neotočil, pouze vystrčil dozadu ruku na znamení porozumění. Dvojici, notně připomínající nedočkavě zamilované, skryl závoj bujných keřů.

„Mně se to snad jenom zdá,“ zaskočeně řekl Hojda a zrakem radši zamířil k soudňari. „Doktore, kdybyste věděl, co za sračku leží na zemi, tak byste se na nějakou pietu vysral. Tak rychlou smrt si ten parchant nezasloužil.“

Zaujaté oči od ojedinělého pařezu, kde našel doktor Nesvadba pohodlí, zajiskřily. „Povídejte, příteli. Sekeru v hlavě přivolal? Byl horší než ten povýšenec Klaus? Jestli ano, dám mu při pitvě

co proto.“ Zkontroloval starobylé hodinky. Nespokojeně zabrbľal: „Kde jsou ti převozci do domu smrti?“

Otlý strážník kývl na kriminalistu a upozornil: „Dá se kolem vašeho auta projet?“

„Ten debil tu cestu na místo činu vlastně zašpuntoval,“ přiznal Hojda.

Zhruba padesátiletý strážník duchapřítomně mávl na poslušně čekajícího hajného. Gazík vzápětí vyjel. Sedadlo spolujezdce zahřival mladý strážník, který nevrlému kapitánu Hojdovi zvýšil tlak. Na příkaz šarže, mířící k policejním nebesům, zareagoval neuváženě slůvkem podivení. Dostal tvrdou sodu a konečně bledost tváře vyměnil za zdravou červeň (vlastně malinko nezdravější rudou).

Parta chlapů si sundávala ochranné obleky. Doted' pracovali tiše a pilně jako včeličky.

Hojda se staral: „Milane, našli jste něco?“

Žvýkající šéf techniků stručně shrnul: „Vůbec nic, co by s případem nějak souviselo. Žádněj špaček ani čerstvý stopy zavražděného. Myslím, že se to stalo před deštěm.“

„To sedí. Kde je psovod?“

„Měl jinej výjezd, ale už by tady měl být,“ starostlivě řekl a zkontroloval čas. „Pochybuju, že něco najde. Pokud tady celou noc chcalo jak v Plzni, tak vyčuchaj kulový.“

Doktor od pařezu analyticky nadnesl: „Psovod patrně rozmlouvá s převozci do domu smrti za vozem kriminalistů.“

„Zasranej Kabát a jeho šetření novýho fára,“ zavrčel Hojda.

Další možný proud vulgarit utnul chrčivý zvuk vysílačky hlídkového vozu. Otlý strážník rozpohyboval mohutné tělo a přes dveře spolujezdce hlášení promptně přijal. Konečně „Rozumím“ padlo hodně zaraženě.

*

Kapitán Kabát dorazil s nálezkyňí těla k centru dění.

„Nějakej rychlej,“ vycedil Hojda a na okamžik přerušil otlého strážníka, tlumočícího podivné hlášení.

„No, jak jsem říkal, pohřešuje se ten Matouš Knich z Křívova.“

„Matouš?“ hlesla znepokojeně paní Kuběnová.

„Včera si vyšel na procházku do lesa jako každý den, ale domů se nevrátil a...“ Odmlčel se, mohutnou tlapou přešel přes upocený obličej a důležitě prozradil: „Před dvěma týdny jsme řešili u nich a u sousedů jednu podivnost.“

„Zkraťte to,“ břitce přikázal kapitán Hojda.

„No, ze dvorů těch sousedních baráků se ztratili psi. Ten Matouš Knich tvrdil, že v noci slyšel dvojí zakvičení. Na jejich dvoře byl flek krve, ale jeho matka si nebyla jistá, jestli to není od slepic. Bylo to poblíž špalku, kde jim sekerou seká hlavu.“

„To myslíte vážně? Co je zač ten Knich?“

„Místní magor. Říkají mu Honibrk,“ prozradil otlý strážník a kapesníkem, který by mohl ždímat, si znovu přešel čelo.

Paní Kuběnová vrtěla hlavou. „Myslíte, že to udělal Matouš? Ne, ten určitě ne.“

Kabát vyhledal dlaň ženy a jemně ji stiskl. „Karličko, znáte dobře toho Matouše?“

„Karlička?“ nenechal si ujít příležitost Hojda. „To je zajímavý, většinou si křestní jména svědkyň ani nestačíš zapamatovat. Určitě ses Karličce už pochlubil dvěma rozvody a alimenty na tři děčka.“

Mladá žena se nenechala rozhodit a vcelku věcně odříkala: „Matouše znám od dětství. Za co ho lidi v Křívově mají, za to může Kežmar a Kyklop.“

Hojda vytřeštil oči. „Jaký Kyklop, proboha?“

„Kyklop se říká jeho matce. Věřím tomu, že Matouš v životě nedržel sekeru v ruce. Z krve se mu dělá špatně. Vím to. Nebýt

Kežmara, tak by vystudoval na kněze. Kežmar ho bral jako svůj majetek, otroka.“

Kabáta řečené zarazilo. „Karličko, hodně by nám pomohlo, kdybyste se podívala a potvrdila, zda tam leží Kežmar, nebo Matouš. Vím, že jste odvážná mladá žena, pomůžete nám?“

Hojda obrátil oči v sloup a sám pro sebe špitl: „Kam jsem se to dostal?“

*

Rozechvělá Karlička po delším přemlouvání pomalu přešla k hromadě na zemi. Vrhla na děs letný pohled, následovalo trhané kývnutí hlavou, snažila se otevřít ústa, avšak nečekaně spojila víčka a začala se kácet k mokré zeleni. Doprovázející kapitán Kabát mladou ženu pohotově zachytil, jeho ruce klouzaly k vrcholům, zpod odhrnutého trička se odhalilo ploché břicho.

Hojda suše okomentoval: „To prase si prostě musí sáhnout.“

Dlouhé čekání na probuzení svědkyně z mdlob narušil příjezd červeného sršně mordparty, jež mladý strážník za volantem vůbec nešetřil a motor túroval, co to šlo. Kabát vzhlédl k nebi, parták výsměšně nadhodil: „Ten by určitě nezapadl.“ Vůz kriminalistů doprovázela černočerná dvanácttrojka havranů, gazík hajného a kolonu uzavíral vytočený psod. I služební pes dával najevo mrzutost a rozhořčení.

Půvabná nálezkyně těla otevřela víčka, blankytná modř vzhlížela k lístkům života v korunách stromů.

Krásno zrušil necitlivý Hojda. „Kdo tam leží? Kežmar, nebo ten Matouš, kterému se říká Honibrk?“

Rozzářený obličej propadl opět do děsu, přesto žena potvrdila: „Je to Kežmar.“